

MOJE SLADKÉ TAJEMSTVÍ

1. NA RODIČÁK HO MANŽELKA NEPOUŠTĚLA

24.05.2023 **Moje sladké tajemství**
strana: 32 rubrika: NAVĚKY SLAVNÍ

[Odkaz na originál](#)

Klíčová slova: herci; Ostravě

Jen těžko by to to přežil!

Jiří Kodet (†67) * 6. 12. 1937 † 25. 6. 2005 Vždycky říkal, že všechny historky, které o něm vypráví jeho přítel, herec Miroslav Donutil (72), se zakládají na pravdě. A že se celý život snažil, aby jednou bylo co poslouchat. Tak se pojďme přesvědčit, jestli se mu to povedlo.

Pomyslný soubor výjimečných historek začínáme už na DAMU. Říkalo se, že slavnou školu opustil poté, co neudělal povinnou zkoušku z ruštiny. A také to, že ruštinářka ze svého odbojného studenta, který si údajně nebyl schopen zapamatovat jedinou souvislou větu z bratrského jazyka, byla doslova na prášky.

V Londýně školil z angličtiny trafikantku

Asi to tehdy byl z jeho strany trošku záměr. Nicméně další historky vyprávějící o vztahu slavného herce k cizím jazykům obecně naznačují cosi jiného. Lekci z používání angličtiny předvedl kolegům hned poté, co si vybalili kufry na začátku divadelního zájezdu do Londýna. Vydal se tehdy rovnou k trafice. "Do you speak English?" zeptal se s dokonalým přízvukem. Když prodavačka přitakala, pokračoval v objednávce. "Marlboro!"

Čemu se ten pikolík diví?

A to bylo, co se jazykových dovedností týká, tenkrát vše. Když se, věren svému bohémskému založení, vydal do vyhlášeného (a drahého) hotelu Hilton, aby zde povečeřel, ještě si dělal legraci ze svých kolegů, kteří podle něj škudlili, přesněji řečeno povečeřeli obalovaný lančmít od manželky. I v tak luxusním hotelu si tenkrát vystačil jenom s posušky. Po pečlivém prostudování jídelního lístku zabolil ukazováček přesně tam, kde se skrývala nejdražší položka. Bez toho, že by tušil, co si právě objednal. Vrchní, kterého ve svém vyprávění nazval pikolíkem, si ještě jednou pro jistotu nechal kývnutím hlavy potvrdit objednávku a decentně se vzdálil.

Ze čtrnáctipatrového dortu si dal jahůdku

Zhruba půl hodiny se nic nedělo. Pak zničehonic zhasla světla v sále a z přilehlé kuchyně vyjel servírovací vozík s čtrnáctiposchodovým svatebním dortem. Milovník života Jiří Kodet nehnul brvou, i když mu muselo být jasné, že mu právě vezou pochoutku v hodnotě diet a propašovaných valut na džíny a parfémy k tomu. "Sňal jsem ze čtrnáctého poschodí toho dortu jahůdku, kterou byl ozdoben, odložil ji na talířek a decentně jsem ji snědl," popisoval tehdejší události. Pak naznačil "pikolíkovi", že se dosyta najedl a zbytek dortu si může zase odvézt zpět. K účtovaných 50 librám přidal dýško pět liber a vydal se zpět mezi kamarády, kteří ho až do konce pobytu sponzorovali "uškudlenými" paštikami.

Místo peněz dárkový košík

On si Jiří Kodet s finančními výdaji vůbec nikdy nedělal starosti. Svě by o tom mohla vyprávět třeba jeho první žena Renata. V době, kdy teprve začínal, obracela v dlani každou korunu. A toužebně čekala na chvíli, kdy se její muž po výplatě objeví ve dveřích a udělá pověstnou stojku. On ale jednoho výplatního dne bez varování přišel s obřím dárkovým košem plným lahůdek. Prý aby sousedi viděli, že na to mají.

Kdo si dá halušky?

Už tenkrát to bylo na rozvod. A co teprve po památném svátečním obědu. Srnčí na smetaně s knedlíky, výstavní jídlo vyhlášené kuchařky, neměli na stole zase tak často, a tak mladé paní dost vadilo, že herec pozval na oběd své kolegy. Příprava se proti plánu přece jenom zdržela, a proto dorazila paní domu mezi hosty s náhradní nabídkou. Knedlíky už nestihne, ale halušky i rýži samozřejmě ano. Tak jenom, aby věděla, co si kdo dá.

Božsky vonící pečínka vyletěla z okna ven

V tom okamžiku se začaly odehrávat věci nevidané. "Cože, halušky k srnčímu? No, to snad ne," ozval se hlas hostitele. Ten se hned vydal směrem do kuchyně, odkud se linula doslova nadpozemská vůně. Ještě než mu v tom stačila jeho zoufalá žena zabránit,

vyndal z trouby pekáč s obřím kusem masa a veškerou pečínku jedním tahem vyhodil z okna na ulici. A pak zavelel k hromadnému přesunu to hospody přes ulici. Na buřty s cibulí.

Vás určitě nehledám

Podstatně lépe to s ním uměla jeho druhá žena Soňa. Možná ho mělo varovat už jejich první setkání. Odehrálo se v den, kdy vystudovaná grafička přišla požádat o práci do Činoherního klubu v Praze, domovského sídla jejího budoucího muže. Ten stál shodou okolností pod schody, z nichž tehdy po pohovoru sestupovala dolů. Krásné nohy v minisukni patrně vedly vyhlášeného milovníka žen k tomu, aby položil krásce zásadní otázku. Koho to tady vlastně hledá? "Vás určitě ne," zchladila ho tehdy. Jejich druhé setkání proběhlo v daleko přátelštější atmosféře. Potkali se totiž v nekonečné frontě na exotické pomeranče. A ze zeleniny odcházeli už jako pár.

Místo koled se hrála klasika

Netrvalo dlouho, a z milenců se stali manželé a také rodiče. A právě v této oblasti se ukázalo, že je někdy fajn, když žena mužům vládne. Bylo například všeobecně známo, že Vánoce se u Kodetových slaví jenom díky mamince Soně. Kdyby bylo na tátovi Jiřím, zrušil by je. Takto po manželčiných domluvách svátky klidu a pohody pouze ignoroval a na svém gramofonu místo koled pouštěl skvosty vážné hudby.

Bude rodičák.

Tatínkovi to ale říkat nebudeme

Jedna událost zůstala Jiřímu Kodetovi zapovězena. Klasické schůzky rodičů a přátel školy. Paní Soňa se patrně oprávněně obávala toho, že by případná návštěva vzdělávacího ústavu jeho dětí měla na jeho psychiku špatný vliv. "Při své povaze by rodičák nepřežil," vysvětlovala důvod, proč pravidelné schůzky ve škole před svým mužem úzkostlivě tajila.

Ránu holí cítil ještě týdný

Na schůzku SRPŠ se tak vydal jen jako Kraus v legendárním filmovém hitu Pelíšky. Když se na chodbě potkali Saša Mašlaň (Jaroslav Dušek) a filmový Kraus, měla podle scénáře zaznít otázka: "Hledáš někoho, soudruhu?" Kolega Dušek tuto repliku opravdu vyslovil. Na to měl Jiří Kodet spořádaně odvětit: "Nic, děkuji vám." Jenže on místo toho pořádně přetáhl nicnetušícího holí. A pořádně. kolegu Jaroslav Dušek pak dlouho v z pomínal na krvavá jelita.

"Mě by jenom zajímalo, kde udělali soudruzi z NDR chybu." (Kraus, Pelíšky)

Seznamte se, Jiří Kodet **V jeho žilách se rovnoměrně mísila krev dvou slavných uměleckých rodů. Steimarovi byli odjakživa herci, Kodetové slavní malíři. ** Cestu za vzděláním mu svou emigrací pořádně zkomplikoval jeho nevlastní otec, slavný automobilový závodník Jaroslav Juhan. Jiřího maminku Jiřinu Steimarovou kvůli tomu vyhodili z Národního divadla, Jiří byl "potrestán" tím, že musel opustit vysněné gymnázium. **Málem se z něj stal koňák, když absolvoval žokejské učiliště v Kladrubech. Nakonec ho pak vzali na DAMU. Napodruhé, ale vzali. **Ty herecké ostruhy získával pod vedením režiséra Jana Kačera v Městském divadle Petra Bezruče v **Ostravě**, kam pražští **herci** odcházeli za trest. Nakonec spolu odešli do právě vznikajícího pražského Činoherního klubu, který se tak stal jeho domovskou scénou. Vánoce u Kodetových byly jako v Pelíšcích. Kdyby bylo jen na hlav lavě rodiny, žádné by se nekonaly.

Foto: Uměl být okouzlující na plátně i v životě.

Foto: Smrt talentovaného ševce a Jiří Kodet jako kriminalista.

Foto: Některé scény z Pelíšků působily autobiograficky!

NA RODIČÁK HO MANŽELKA NI Jen těžko by to

Vždycky říkal, že všechny historiky, které o něm vypráví jeho přítel, herec Miroslav Donutil (72), se zakládají na pravdě. A že se celý život snažil, aby jednou bylo co poslouchat. Tak se pojďme přesvědčit, jestli se mu to povedlo.

Jiří Kodet (†67)

* 6. 12. 1937
† 25. 6. 2005

Pomyšlný soubor výjimečných historiek začínáme už na DAMU. Říkalo se, že slavnou školu opustil poté, co neudělal povinnou zkoušku z ruštiny. A také to, že ruštinářka ze svého odbojného studenta, který si údajně nebyl schopen zapamatovat jedinou souvislou větu z bratrského jazyka, byla doslova na prášky.

V Londýně skolil z angličtiny trafikantku

Asi to tehdy byl z jeho strany trošku záměr. Nicméně další historiky vyprávějící o vztahu slavného herce k cizím jazykům obecně naznačují cosi jiného. Lekci z používání

angličtiny předvedl kolegům hned poté, co si vybalili kufr na začátku divadelního zájezdu do Londýna. Vydal se tehdy rovnou k trafice. „Do you speak English?“ zeptal se s dokonalým přízvukem.

Když prodávačka přitakala, pokračoval v objednávání. „Marlboro!“

Čemu se ten pikolík diví?

A to bylo, co se jazykových dovedností týká, tenkrát vše. Když se, věren svému bohémskému založení, vydal do vyhlášeného (a drahého) hotelu Hilton, aby zde povečeřel, ještě si dělal legraci ze svých kolegů, kteří podle něj škud-

lili, přesněji řečeno povečeřeli obalovaný lančmit od manželky. I v tak luxusním hotelu si tenkrát vystačil jenom s posuňky. Po pečlivém prostudování jídelního lístku zabodl ukazováček přesně tam, kde se skrývala nejdražší položka.

„Mě by jenom zajímalo, kde udělali soudruzi z NDR chybu.“ (Kraus, Pelíšky)

Bez toho, že by tušil, co si právě objednal. Vrchní, kterého ve svém vyprávění nazval pikolíkem, si ještě jednou pro jistotu nechal kývnutím hlavy potvrdit objednávku a decentně se vzdálil.

Ze čtrnáctipatrového dortu si dal jahůdku

Zhruba půl hodiny se nic nedělo. Pak zničehonic zhasla

světla v sále a z přilehlé kuchyně vyjel servírovací vozík s čtrnáctiposchodovým svatebním dortem. Milovník života Jiří Kodet nehnul brvou, i když mu muselo být jasné, že mu právě vezou pochoutku v hodnotě diet a propašovaných valut na džiny a parfémů k tomu. „Sňal jsem ze čtrnáctého poschodí toho dortu jahůdku, kterou byl ozdoben, odložil ji na talířek a decentně jsem ji snědl,“ popisoval tehdejší události. Pak naznačil „pikolíkovi“, že se dosyta najedl a zbytek dortu si může zase odvézt zpět. K účtovaných 50 librárami přidal dýško pět liber a vydal se zpět mezi kamarády, kteří ho až do konce pobytu sponzorovali „uškludnými“ paštikami.

Místo peněz dárkový košík

On si Jiří Kodet s finančními výdaji vůbec nikdy nedělal starosti. Svě by o tom mohla vyprávět třeba jeho první žena Renata. V době, kdy teprve začínal, obracela v dlaní každou korunu. A toužebně čekala na chvíli, kdy se její muž po výplatě objeví ve dveřích a udělá pověstnou stojku. On ale jednoho výplatního dne bez varování přišel s obřím dárkovým košem plným lahůdek. Prý aby sousedi viděli, že na to mají.

Kdo si dá halušky?

Už tenkrát bylo na rozvod. A co teprve po památném svátečním obědu. Srncí na smetaně s knedlíky, výstavní jídlo vyhlášené kuchařky, neměli na stole zase tak často, a tak mladé paní dost vadilo, že herec pozval na oběd své kolegy. Příprava se proti plánu přece jenom zdržela, a proto dorazila paní domu mezi hosty s náhradní nabíd-

Uměl být okouzlující na plátně i v životě.

kou. Knedlíky už nestihně, ale halušky i rýži samozřejmě ano. Tak jenom, aby věděla, co si kdo dá.

Božsky vonící pečinka vyletěla z okna ven

V tom okamžiku se začaly odehrávat věci nevidané. „Cože, halušky k srncímu? No, to snad ne,“ ozval se hlas hostitele. Ten se hned vydal směrem do kuchyně, odkud se linula doslova nadpozemská vůně. Ještě než mu v tom stačila jeho zoufalá žena zabránit, vyndal z trouby pekáč s obřím kusem masa a veškerou pečinku jedním tahem vyhodil z okna na ulici. A pak zavelel k hromadnému přesunu to hospody přes ulici. Na buřty s cibulí.

Vás určitě nehledám

Podstatně lépe to s ním uměla jeho druhá žena Soňa. Možná ho mělo varovat už jejich první setkání. Odehrálo se v den, kdy vystudovaná grafička přišla požádat o práci do Činoherního klubu v Praze, domovského sídla jejího budoucího muže. Ten stál shodou okolností pod schody, z nichž tehdy po pohovoru sestupovala dolů. Krásné nohy v minisukni patrně vedly vyhlášeného milovníka žen k tomu, aby položil krásce zásadní otázku. Koho to tady vlastně hledá? „Vás určitě ne,“

Seznamte se, Jiří Kodet

● V jeho žilách se rovnoměrně mísila krev dvou slavných uměleckých rodů. Steimarov byli odjakživa herci, Kodetové slavní malíři.

● Málem se z něj stal koňák, když absolvoval žokejské učiliště v Kladrubech. Nakonec ho pak vzali na DAMU. Napodruhé, ale vzali.

● Cestu za vzděláním mu svou emigrací pořádně zkomplikoval jeho nevlastní otec slavný automobilový závodník Jaroslav Juhán. Jiřího maminku Jiřinu Steimarovou kvůli tomu vyhodili z Národního divadla, Jiří byl „potrestán“ tím, že musel opustit vysněné gymnázium.

● Ty herecké ostruhy získával pod vedením režiséra Jana Kačera v Městském divadle Petra Bezruče v Ostravě, kam pražští herci odcházeli za trest. Nakonec spolu odešli do právě vznikajícího pražského Činoherního klubu, který se tak stal jeho domovskou scénou.

avě rodiny, žádné by se nekonalý.

EPOUŠTĚLA o přežil!

Smrt talentovaného ševce a Jiří Kodet jako kriminalista.

Některé scény z Pelíšků působily autobiograficky!

zchladila ho tehdy. Jejich druhé setkání proběhlo v daleko přátelštější atmosféře. Potkali se totiž v nekonečné frontě na exotické pomeranče. A ze zeleniny odcházeli už jako pár.

Místo koled se hrála klasika

Netrvalo dlouho, a z milenců se stali manželé a také rodiče. A právě v této oblasti se ukázalo, že je někdy fajn, když žena mužům vládne. Bylo například všeobecně známo, že Vánoce se u Kodetových slaví jenom díky mamince Soně. Kdyby bylo na tátovi Jiřím, zrušil by je. Takto po manželčinych domluvách svátky klidu a pohody pouze ignoroval a na svém gramofonu místo koled pouštěl skvosty vážné hudby.

Bude rodičák. Tatínkovi to ale říkat nebudeme

Jedna událost zůstala Jiřímu Kodetovi zapovězena. Klasické schůzky rodičů a přátel školy. Paní Soňa se patrně oprávněně obávala toho, že by případná návštěva vzdělávacího ústavu jeho děti měla na jeho psychiku špatný vliv. „Při své povaze by rodičák nepřežil,“ vysvětlovala důvod, proč pravidelné schůzky ve škole

před svým mužem úzkostlivě tajila.

Ránu holi cítil ještě týdny

Na schůzku SRPS se tak vydal jen jako Kraus v legendárním filmovém hitu Pelíšky. Když se na chodbě potkali Saša Mašlaň (Jaroslav Dušek) a filmový Kraus, měla podle scénáře zaznít otázka: „Hledáš někoho, soudruhu?“ Kolega Dušek tuto repliku opravdu vyslovil. Na to měl Jiří Kodet spořádaně odvětit: „Nic, děkuji vám.“ Jenže on místo toho pořádně přetáhl nicnetušícího kolegu holi. A pořádně. Jaroslav Dušek pak dlouho vzpomínal na krávu a vajíčka.

« zpět na začátek